

Глава 2

Не можеше да спре да мисли за мъртвия мъж. Емили безучастно се взираше в трепкащия екран на телевизора, придържайки с една ръка в скута си голямата кутия с шоколадов сладолед, докато с другата стискаше здраво лъжицата.

Напусна местопрестъплението преди доста време. В офиса ѝ я върна един от дежурните полицаи. След като му благодари учтиво, седна в колата си и се отправи към дома си. И през цялото това време не спря да трепери.

По дяволите! Това не беше първият труп, с който се сблъскаше. Беше намерила баба си мъртва след сърдечен пристъп и баща си след самоубийството му.

Бръкна с лъжицата в бързо топящия се сладолед. Не, това определено не беше първия труп, видян от нея, но гледката ѝ подейства като юмрук в стомаха.

Господи! Толкова много кръв!

Към момента Емили имаше за пациенти четири вампира, така че беше привикнала към кръвта. Всеки път, когато се докоснеше до мислите им, кръвта заемаше централно място в тях.

Но днес, мъртвият мъж... беше нещо съвсем различно. Познаваше вампирите и знаеше, че за тях кръвта бе свещена. За тях кръвта бе живот.

А видяното днес на местопрестъплението ясно показваше, че кръвта не означаваше нищо друго, освен смърт.

Трябва да престана да мисля за трупа. Емили сложи в устата си голяма лъжица от сладоледа, усещайки как студеният и вкусен шоколад се плъзга по езика ѝ.

Остави се удоволствието да я погълне и зарови присвитите си палци в мекия килим. О да, определено така е по-добре. Така вече...

Гостната ѝ се освети от нечии фарове.

Какво по дяволите...

Емили постави картонената кутия със сладоледа върху масичката за кафе, стана бързо и се обърна към стъклото. Измежду тънките щори виждаше автомобила, завил по алеята към къщата.

Чуваше се мекото ръмжене на двигателя и скърцането на настилката от дребни камъчета под гумите.

Обърна глава към телевизора и очите ѝ потърсиха червените цифри на автоматичния часовник на стойката под него – два и половина след полунощ.

Кой би я търсил в два и половина през нощта?

Чу се звук на затваряща се автомобилна врата и малко след това стъпки, приближаващи към входа.

Пред очите ѝ изникна картината на опръскана с кръв стая, смъртта и последния, изпълнен с ужас писък на жертвата.

Позвъни се.

Емили, пристъпвайки почти безшумно по килима, се прокрадна към входната врата. Притисна ръце върху нея, наведе се напред и поглеждайки през шпионката видя... детектив Колин Гит. Той стоеше от другата страна на вратата, осветен от слабата светлина на лампата над входа.

Въздъхна нервно. Добре. Всъщност трябваше да се радва, че от външната страна на вратата ѝ има полицаи, *а не грабител или още по-лошо психопат-убиец*, решил да я посети посред нощ. Но детектив Гит...

Той не беше просто едно ченге...

А мъж, който я правеше изключително нервна.

Отключи само долната ключалка, като остави веригата, което позволи на вратата да се отвори само с няколко сантиметра. Съвсем достатъчно, за да говорят.

– Детектив Гит?

Той пристъпи по-близо. Лицето му попадна в ивицата слаба светлина, и дългите сенки му придадоха зловещ вид.

О, Боже, точно сега нямаше нужда от подобни мисли.

– Трябва да поговорим.

Вече се бе досетила, след като Гит си беше направил труда да стигне до дома ѝ. *И как всъщност е разбрал къде живее?* Проверил е, осъзна тя бързо, и то вероятно когато Дени му е наредил да се свърже с нея.

– Доктор Дрейк? – ченгето вдигна ръка и допря длан до вратата. – Позволи ми да вляза.

Не ѝ се искаше да го прави. Дори инстинктите ѝ бяха против това решение. Да пусне Колин Гит в дома си щеше да бъде сериозна грешка.

– Не искам да правя представления – мрачния му глас звучеше приглушено. – Но ако се налага да събудя съседите ти, за да вляза вътре, повярвай ми, ще го направя.

Емили вирна брадичка.

– Не обичам заплахите, детектив – и понечи да затвори вратата. Само две от съседните къщи бяха населени, но в момента в едната от тях нямаше никой – семейството замина за Дисни Уърлд. Колкото до другата, Емили беше уверена, че Шърли все още не се е прибрала.

– Почакай! – Колин притисна с длан вратата, спирайки движението ѝ. След което я погледна в очите. – Би ли ми разрешила да вляза, *моля?*

Хм, това определено прозвуча искрено, но Емили все още не помръдваше.

– Какво искаш?

– Вече ти казах. Трябва да говоря с теб.

Аха, това беше нужно и на всичките ѝ пациенти, но тя не ги канеше в дома си посред нощ, нали?

– Става въпрос за разследването.

Това вече привлече вниманието ѝ.

– Добре. – Пръстите ѝ непохватно свалиха веригата. – Можеш да влезеш за *пет минути*. Разбрахме ли се? Късно е, искам да спя и ти не можеш просто така да...

Колин рязко бутна вратата и прекрачи прага, избутвайки Емили назад с тялото си. Бавно погали с палец долната ѝ устна, след което го облиза.

– М-м-м...

Тя се втренчи изненадано в него, с леко отворени устни и удивени очи. Той току-що...

Устните на Колин трепнаха в усмивка.

– Обичам шоколад – погледът му се задържа върху устните ѝ. – Имаш ли нещо против да опитам пак?

Емили отстъпи крачка и опря гръб в стената. Изведнъж сърцето ѝ заби твърде бързо, дланите ѝ се изпотиха, а в стомаха ѝ отново се появи усещането за стегната, гореща топка. А той само докосна устните ѝ.

О не, тя не можеше да желае този мъж!

Отношенията с шифтър са чиста проба идиотизъм.

Прокара ръка върху устните си, опитвайки се да изтрие шоколада, останал там. Не искаше да му оставя изкушения.

– Хм-м. Предполагам, че това значи не, нали? – въздъхна Колин, поглеждайки към гостната.

– Определено е не. – Въпреки че в главата ѝ едно тъничко гласче все питаше какво би почувствала, ако Колин я целунеше.

Емили рязко си пое дъх. Беше късно, мозъкът ѝ определено съобразяваше лошо и тя не намираше нищо привлекателно в детектива, който беше шифтър.

– Заради това ли е, кой съм аз в действителност? – Попита я той, след което ѝ обърна гръб и влезе в стаята.

– Какво? – Тя разтърси глава, припряно затръшна вратата, заключи я и се забърза след него. – Мислех, че искаш да говорим по случая.

– Хм... – това не приличаше на отговор. Той се беше настанил удобно на дивана и бе вдигнал краката си върху масичката за кафе. – Готино! Превърнала си го в удобно местенце. – Той огледа светложълтите стени, книжните рафтове и телевизора с огромен екран. – Харесва ми.

Да, направо страхотно!

Изобщо не трябваше да го пуска да прекрачи през прага.

– Дватама с теб имаме проблем, Док. – Погледът на ярко сините му очи се насочи към Емили, която стоеше до дивана, сърдито гледайки към него.

Тя мълчеше, очаквайки продължението.

– Ти знаеш кой съм аз – гласът му прозвуча леко раздражено.

Тя не отрече. А и какъв смисъл имаше да отрича?

Присвил очи, Колин изучаваше изражението на лицето ѝ:

– И това не ми харесва. Изобщо не ми харесва.

Емили започна леко да нервничи. Не усещаше физическа заплаха от страна на ченгето, но може би не беше потърсила достатъчно дълбоко?

Той я хвана за ръката и под пръстите му пулсът ѝ неистово се забърза.

– Много ли знаеш?

Емили преглътна, опитвайки се да прецени колко може да признае.

Колин усили натиска върху ръката ѝ.

Седеше и затова му се налагаше да я гледа отголу-нагоре, но на Емили ѝ се струваше, че точно тя се намира в по-неизгодната позиция.

– Аз... Аз зная, че ти не си човек – отвърна тя с глас много по-мек и дрезгав, отколкото на нея ѝ се искаше.

Надяваше се, че Колин ще се задоволи с отговора и няма да настоява за повече.

– Ах, скъпа, аз това го зная.

Емили се опита да отскубне ръката си, но хватката му бе здрава.

– Ти си Доктор Чудовище, при когото ходят всички местни ужасии – думите бяха произнесени с лек оттенък на веселие в гласа. Но очите му гледаха внимателно, настойчиво и без капка хумор.

Тя стисна челюсти:

– Пусни ръката ми.

Колин се усмихна и разтвори пръсти.

Емили веднага се отдалечи към другия край на стаята, оставяйки помежду им разстояние от няколко метра. *Комфортно и безопасно разстояние.*

– Слушай, ако не си тук, за да обсъдим детайли по случая, то тогава искам да си вървиш. – Обърна се и се отправи към вратата.

– Как го правиш?

Думите му я накараха да спре.

– Как определяш кой е човек и кой не е?

По проскърцването на дивана Емили разбра че той се изправи.

– Притежаваш невероятен и интересен талант. И аз направо умирам от желание да разбера как го правиш.

Емили хвърли поглед, изпълнен с копнеж към входната врата.

– Струва ми се, че ще продължиш да живееш с неудовлетворено любопитство, детектив. – Защото, по дяволите, тя не смяташе да разкрива своите най-съкровени тайни пред един абсолютно непознат мъж. *Да, определено направи грешка, че го пуска да влезе.*

– Хм-м-м – диханието му погали тила ѝ. Емили подскочи, стресната да го намери толкова близо до себе си. Мъжът беше пресякъл стаята абсолютно безшумно.

– Искам да пуснеш косата си – тихо проговори Колин, прокарайки пръсти по кока на тила ѝ, от който тя все още не беше извадила фибите.

Тя се отдръпна от него.

– А аз искам да си тръгнеш. И познай кой от нас е на път да получи желаното?

Устните на Колин се разтегнаха в усмивка, в която прозираше неподправена топлота.

– Ти си била упорита жена, така ли?

Трябваше да стане такава.

Усмивката му бавно изчезна.

– Но повярвай ми, аз съм много по-упорит, отколкото ти си мечтаела да бъдеш някога. – За секунди я прикова към стената. Неговото силно и стегнато тяло се притисна в нейното, мускулестото му бедро се притисна между нейните, повдигайки полата ѝ, а дясната му ръка обхвана китките ѝ и със сила ги притисна над главата ѝ.

Емили успя да издаде само едно смаяно ахване.

– А сега, нека да опитаме отново – почти изръмжа Колин. – *Колко много знаеш за мен?*

И в този момент я връхлетя гневът му – горещ и свиреп. О, да детективът определено беше ядосан. И освен това... изплашен.

„Ако в полицията разберат какъв съм в действителност, ще ме изхвърлят. Ще ме накарат да напусна. Никой няма да ми се довери. Всички ще си мислят, че съм някакво дяволско животно – също както си мислеха и момчетата от Грисъм.

Майк се опита да ме убие. Защото знаеше. Той знаеше, също както и тя. Тя също знае“.

Мислите му я връхлетяха и със сила се понесоха през съзнанието ѝ.

„Тя мисли, че съм животно..., чудовище...“

– Аз не мисля така! – изрече тя неволно, при което мислите му, преминаващи през нея направо литнаха. Прекалено бързо. Тя се опита да постави менталната си бариера и да блокира потока от образи...

Колин, целият облян в кръв, се държи за рамото, гледайки към пребледнелия мъж с лунички по лицето и пита: „Защо? Защо?“

Колин гледа към горящата къща – юмруците му са стиснати, а на лицето му е изписана ненавист.

Колин се променя, превръща се...

– *А-а-ах!* – Емили най-накрая успя да постави бариерата. Не искаше да вижда нищо повече. Не искаше да знае в какво животно се превръща Колин.

– Емили?

Тя беше стиснала очи.

– Няма да те нараня.

Да, тя му вярваше. Яростта бушуваше в него, но Колин се контролираше. Миглите ѝ се повдигнаха и тя му отправи бърз поглед.

– Не се притеснявай, – искрено произнесе тя. – Няма да разкажа на никого. В продължение на години тя пазеше тайните на хората – на пациенти, приятели и дори непознати, с които се срещаше на улицата.

– И аз просто трябва да ти повярвам? – дрезгаво попита Колин.

– Да, трябва. – От това близко разстояние тя можеше да види златистите искрици в очите му. А той имаше красиви очи. И те съвсем не бяха толкова студени и жестоки, за каквито ги мислеше в началото.

– Извинявай, но не ти вярвам дори за минута.

Така беше честно. Емили също не му вярваше, докато не видя мислите му. Разбира се, ако той разбере за малкото ѝ „пътешествие“ в мислите му, яростта му щеше да избухне с още по-голяма сила.

– Ти знаеш кой съм в действителност, нали?

Емили кимна. Нямаше смисъл да отрича.

– Ти си шифтър.

Пръстите му стиснаха китките ѝ малко по-силно, причинявайки ѝ лека болка.

– По дяволите, как разбра?

– Ами... може би малко ще отпуснеш..., Гит?

Веждите му се повдигнаха нагоре.

– Ръцете ми – поясни Емили. – Прекалено силно стискаш.

Колин веднага отслаби захвата си.

– Как разбра?

– Аз винаги разбирам. – И това бе истина. – Мога да определя вида. – Понякога определеше това по звука на гласа или мириса. Когато ставаше дума за *Другите*, тя просто беше настроена за тях. – Такива като теб, вие светите. – Сякаш ярка дъга, която винаги е с тях. – Като ореол на животното, в което се превръщате.

Той потръпна.

– А другите могат ли да видят това проклето светене?

Доколкото тя знаеше, не.

– Аз никога не съм срещала хора, които могат да виждат такива неща. – А беше търсила отчаяно. Дълги години. Особено в самото начало, когато мислеше, че полудява.

– По дяволите!

Да, ругатнята добре описваше ситуацията. Емили размърда пръсти.

– Може би вече нямаш нищо против да ме пуснеш?

Погледът му се спря на устните ѝ, а ноздрите му се разшириха и потрепнаха.

– Честно казано имам против.

Жената миришеше на грях. Вкусна комбинация от рози, тръпчив шоколад и съблазнителна женска плът. И той много, ама *наистина много* искаше да вкуси тази плът.

Кучешките му зъби започнаха да растат – неприятен страничен ефект от същността му на шифтър. Всеки път, когато се ядосаше или възбудеше, животното в него започваше да се пробужда.

А сладката докторка успя да направи и двете – силно да го ядоса и да го възбуди до крайност.

Очилата ѝ ги нямаше и очите ѝ изглеждаха меки и сексапилни.

Главата на Колин се наведе към нея.

– К-какво правиш? – тя замря под него.

Дамата имаше докторска степен по психология, така че трябваше да има пълна представа за онова, което се канеше да направи. Бавно и без да бърза, той покри устните ѝ със своите.

Въздъхвайки изплашено, Емили отвори своите. Идеално.

Устните му се притиснаха върху нейните, а езикът му се плъзна във влажната топлина на устата ѝ.

Проклятие, тя имаше толкова сладък вкус. Той плъзна езика си по края на зъбите ѝ и започна да се потърква в нейния. Да я гали. Да я дразни.

Емили издаде слаб стон и *отвърна на целувката му*.

Гърдите ѝ се притиснаха към тялото му, зърната ѝ се напрегнаха. На Колин му се искаше да ги докосне, но не мислеше, че докторката е готова за това.

Той бавно смучеше езика ѝ, наслаждавайки се на всяка секунда от това удоволствие. Възбуденият му член се притискаше между бедрата ѝ.

Колин би дал всичко, за да я има в този момент гола под него. С усилие на волята си прекъсна целувката и повдигна глава. Устните ѝ бяха зачервени и влажно блестяха. Тя погледна нагоре към него и задъхано произнесе:

– Сега доволен ли си?

Не, не беше! Но имаше няколко идеи за това, как тя можеше да го удовлетвори.

Най-вероятно спалнята ѝ беше зад някоя от вратите в коридора. Можеше да я отнесе дотам, да я съблече и...

– Няма да се получи – Емили бавно въздъхна и поклати глава. – Така че забрави за това. Целувката е едно нещо, а сексът – съвсем друго.

Той премигна.

– Ах, скъпа, какво те кара да мислиш, че смятах да...

– *Сега* си махни ръцете – рязко отвърна тя, без да отговори на въпроса му, присвивайки великолепните си зелени очи.

Харесваше очите ѝ. Тяхната дълбока изумрудена зеленина. Разбира се, в момента тези очи блестяха от ярост.

Неохотно Колин отпусна ръце, вдъхна още веднъж аромата ѝ и отстъпи назад, освобождавайки я напълно.

Емили отпусна ръце.

– Отбелязвам за в бъдеще – и тя вирна предизвикателно брадичка. – Ако поискам да ме целунеш, ще ти кажа. Не съм привърженичка на самоуверените мъжкари.

– О, няма вече мислиш вече за нашето бъдеще?

Тя стисна зъби.

– Всичко е наред Док, ако ти се прииска целувка – само ми кажи. – А той, разбира се, щеше да бъде повече от щастлив да ѝ помогне.

– Всичко, което искам, е да си вървиш – Емили му посочи вратата. – И то сега!

Колин не смяташе, че това е истинското ѝ желание. Усещаше аромата на възбудата ѝ, а и зърната на гърдите ѝ бяха все още напрегнати от желание и ясно личаха под бялата тениска. Но той кимна.

С посещението си тази вечер при докторката, бе постигнал целта си. Изясни си, че тя е наясно с неговата истинска същност на шифтър и даде дума, че няма да разкрие тайната му. Поне засега повярва на думите ѝ, а и каква друга алтернатива му оставаше? Ще опита да ѝ се довери заради самата нея, с надеждата тя да не прати по дяволите това негово доверие.

Той успя да накара Емили да сложи картите си на масата и най-накрая да опита вкуса ѝ. През последните три часа не спираше да желае да усети устните ѝ върху своите. И сега, когато най-накрая успя, искаше да я вкуси отново.

И щеше да го направи. Съвсем скоро.

Колин се отправи към входната врата и я отключи.

– Ти не си имал намерение да говориш с мен по случая, нали? – спря го гласът на Емили.

Колин се обърна. Тя все още стоеше до стената, но сега ръцете ѝ бяха кръстосани пред гърдите, а левият ѝ крак потропваше по пода.

– Засега не искам да го обсъждам – поне до тогава, докато не получи отчета от патолога и не поговори с МакНийл за възможността да привлече Емили да работи върху случая на едно по-официално ниво.

И ако тя е права и убиецът принадлежи към *Другите*, тогава на полицейското управление ще е необходима всичката възможна помощ, за да не остане този случай неразкрит.

А с кого е най-добре да се ловуват чудовища, ако не с милата доктор Чудовище?

– А ти ще се съ согласиш ли да работиш с нас? – поинтересува се Колин, започвайки да прилага плана си в действие. МакНийл сам я привлече в разследването и най-вероятно няма да има нищо против Емили да продължи да работи по него.

– Да работя с вас? – тя престана да потропва. – Аз вече го направих. Разказах ви всичко, което зная и...

– Сладка, имам чувството, че знаеш много повече, отколкото ми казваш. – За случая и за самия него, но с всичко това щеше да се разправя с течение на времето.

Изражението на лицето ѝ не се промени.

– Какво искаш от мен?

След като получише официалното разрешение, му се искаше Емили...

– Профайлър. Искам да порботиш над профила на убиеца. Да ми разкажеш как мисли, как живее. – За да може да го хване, преди да е пострадал още някой. – Можеш ли да го направиш?

Тя само кимна.

– Тогава ще се видим скоро, Док. – И ще започнат да проследяват дирите на убиеца.

Хм! Не е типичната среща, но имаше чувството, че с докторката ще му се наложи да се задоволи с това, което му се предлага.

Те бяха в къщата вече двадесет минути. Ченгето се държеше така, сякаш всичко наоколо му принадлежеше. И беше вътре с нея от *двадесет минути*.

Яростта бавно започна да клопочи в гърдите му. Това не трябваше да се случва. *Никога!*

Входната врата на дома ѝ се отвори и ченгето се появи. Обърна се към жената, каза ѝ нещо, след което започна да слиза по стълбите.

Тялото му се напрегна, наблюдавайки полицаия. Беше се скрил добре. Не можеха да го видят в тъмното, той беше...

Ченгето застина. Вдигна глава и бавно огледа наоколо.

– Какво има? – чу се нейният глас. Доктор Дрейк излезе на верандата и се оказа стъпила в ивицата светлина. За секунда, обляна от нейния блясък, заприлича на ангел.

Но той знаеше, че тя не е ангел. Не, не е ангел. Изобщо не е. Докторката беше демон. Също като другите.

Точно в този момент ченгето погледна точно към неговото скривалище. Дори направи крачка в неговата посока.

– Гит? Има някой там ли? – Емили се приближи до него.

Капка пот се стече по скулата му. Усети, че шурците наоколо престанаха да свирят. Нощта стана тиха, прекалено тиха.

Сега не му е времето, реши той, старейки се да се скрие по-надълбоко в храстите.

Той ще се върне за докторката друга нощ. Ще я изчака да остане сама.

И тогава ще унищожи демона.

В края на краищата ловът на демони беше неговата работата.